

Izhaja:

10. in 25. vsakega
mesca.

Dopisi naj se frankujejo.
Rokopisi se ne vračajo.
Razpošilja se v tiskarni.

MIR.

Velja:

za celo leto 1 gold.
za pol leta 50 kr.

Denar naj se pošilja pod
napisom: Izdajatelju
„Mira“.

Vsakemu svoje!

Leto VI.

V Celovcu 25. junija 1887.

Št. 12.

Šuklje, Klun, Ghon, Hock, dr. Ferjančič in dr. Vitezič.

II.

Gosp. poslanec Klun je dalje govoril: Pa ne le pravno-verska vzgoja temveč tudi sploh pričetna omika trpi vsled barbarske učne metode, ki je proti vsem pravilom pameti in pedagogike. (Prav dobro! na desnici.) Materinega jezika se otroci ne učé, nemščine se pa otroci ne morejo naučiti v šoli v tolikej meri, da bi se v njej mogli učiti najpotrebnejših vednost. Opazim, da ne napredujejo v splošnej omiki, marveč zaostajajo. To ni moja samovoljna trditev, temveč opazili so to drugi faktorji, ki so znani pri nas kot veljavne osebe. Statistika l. 1884 kaže na Koroškem, da je menj novincev kakor prejšnje leto, ki znajo nemški brati in pisati, število onih pa, ki znajo tudi drugi, tukaj se ve, slovenski jezik, skróčilo se je v enem letu od 30 do 15 pri tisoči, tedaj za 50 odstotkov. (Čujte! na desnici.) Eden prvih nemško-liberalnih časnikov Dunajskih je pripomnil pred nekimi leti (Klic: Pred nekimi meseci!), toraj pred nekimi meseci gledé Slovencev na Koroškem: „Slovenci na Koroškem postajajo bebi“. (Poslanec Ghon: No, to je silno! — Čujte na desnici. — Glasno ugovarjanje na levici.) Všeč mi je, ker gospodje ugovarjajo.

Jaz tudi ugovarjam in veseli me, da gospodje s Koroškega z menoj ugovarjajo. Če pojde tako naprej, mogel bo narodopisec (etnograf) črez nekaj let poročati o Koroškem: Prebivalstvo na Koroškem je popolnoma nemško; ako bo hotel biti natančen in vesten, moral bo pristaviti: žalibog, je bebasto. (Glasni ugovori in smeh na levici. — Dobro, dobro! na desnici.)

Take razmere, ki sicer nadarjen in močen narod tirajo v slaboumnost, gotovo niso na korist državi in vladajočemu rodu; tega bi jaz ne mogel trditi in mislim, da tudi ne gospod naučni minister. (Poslanec dr. Menger: To ni resnica! Klici na levici: Kteri časnik je bil?)

Sedanja vredba ljudske šole ni le proti zdravej pameti in pravilom pedagogike, marveč je tudi nepostavna. Odveč bi bilo, ko bi hotel to dokazovati. Le toliko, da nasprotuje vredba členu 19. državne temeljne postave dne 21. decembra 1867, § 6. državne ljudske šolske postave dne 14. maja 1869 in § 51. šolskega in naučnega reda dne 20. avgusta 1870. Če se bodo koroške občine, kakor smo nedavno brali, z dotičnimi pritožbami obrnile na državno sodišče (dobro, dobro! na des-

nici), da dobé za slovenske otroke slovenski podučni jezik, gotovo bo državno sodišče priznalo pravico koroškim Slovincem, kakor se je že sploh zgodilo v mnogih drugih slučajih. (Dobro, dobro! na desnici.) Pritrdili mi bote, gospôda moja, da je gotovo jako žalostno, ker si moramo svojo postavno pravico priboriti z odlokom sodišča, in da se s tem gotovo ne pospešuje zaupanje do vlade. (Tako je! na desnici.)

Zato upam in pričakujem, da ne bo treba visoke naučne uprave poučiti z odlokom visokega državnega sodišča, ktere dolžnosti ima kot najviša oblast, temveč bo storila prostovoljno svojo dolžnost in spolnila skromne in v postavah zagotovljene tirjatve slovenskih občin na Koroškem ter odstranila prej ko mogoče šolske razmere, ki nasprotujejo zdravej pameti in vsem pedagogičnim načelom. (Prav dobro! na desnici.)

Nemški prebivalci niso vsled tega prav nič na škodi, ker nemški otroci bodo imeli svoje potrebne nemške šole. Mi zahtevamo le enako dobroto za slovenske otroke, ktero že imajo nemški otroci. Tudi nemščina ne bo prikrajšana, ker Slovenci spoznajo da je koristna in se je ne branijo učiti. Želé le to, da se uči kot učni predmet, ne pa na sedanji način, namreč na škodo drugim predmetom in na stroške materinega jezika. (Dobro, dobro! na desnici.)

Mi Slovenci ne tirjamo nobenih koncesij (Pravičnost! na desnici), mi prosimo le za svojo pravico. Ne želimo drugega, kakor da se tako vravna ljudska šola za slovenske otroke, kakor je vravnana za nemške in italijanske otroke, to je: slovenski materini jezik naj bo za-nje edini podučni jezik.

Da pa je to mogoče, naj se učiteljske pripravnice tako vredé, da bojo učitelji v resnici zmožni, podučevati slovenske otroke v slovenskem materinem jeziku. (Tako je! na desnici.) Da svoje gotovo skromne prošnje toliko bolj podpremo, prosim visoko zbornico močne podpore in priporočim to-le resolucijo (bere):

„Gledé na to, da sedanja jezikovna vravnava za slovensko prebivalstvo namenjenih javnih ljudskih šol nasprotuje členu 19. državnega temeljnega zakona z dne 21. decembra 1867, št. 142 D. Z. se vladi naroča, naj potrebno vkrene, da bode na vseh za Slovence odločenih javnih ljudskih šolah na Kranjskem, Štajerskem, Koroškem in Primorskem in sicer že s pričetkom šolskega leta 1887/88 slovenski jezik edini učni jezik, v kolikor to že sedaj ne velja. Ako se ima nemški jezik po želji onih, ki šolo vzdržujejo, tudi naprej še obdržati kot učni predmet, mora vlada na to gledati, da se

to godi brez vsaktere sile, in le v tolikej meri, da ne ovira pravega učnega namena ljudskih šol, to-raj nikakor ne pred dovršenim tretjim šolskim le-tom, in v takem številu šolskih ur, ki je v pravej razmeri z drugimi zaukazanimi učnimi predmeti, in ki se ima natančno določiti v učnem načrtu.

Dalje se vladi naroča, učiteljski pripravnici v Ljubljani in v Mariboru in deklško pripravnico v Ljubljani tako vrediti, da se bodo vsi predmeti podučevali v slovenskem učnem jeziku, izvzemši pedagogiko, nemščino, zemljepisje in zgodovino, za katero naj do preklica ostane nemški učni jezik. Na enak način se imajo izučevati za ljudske šole na Koroškem namenjeni učitelji.

Ta resolucija je bila sprejeta.

14. maja je poslanec dr. Vinko Vitezič govoril o Koroških zadevah tako-le: „Iz govora g. poslanca Hocka moram nekaj omeniti. Očital je namreč mojemu somišljeniku in prijatelju kanoniku Klunu, kakor bi bil ta nalašč navajal izmišljene statistične podatke, ker je rekel, da je Slovencev na Koroškem 130.000 in ne 102.000.

No, mislim, razlika ni ravno tolikošnja. Če pa pomislimo, kako da so se na Koroškem ljudje, posebno pa Slovenci šteli, mislim, da je številka, ki jo je gosp. poslanec Klun navedel, resnici zdatno bližja, kakor pa ona v statistiki. (Posl. Ghon: Kako pa je bilo vendar tisto nasilstvo pri štetvi? Dokazite nam to!)

Če tudi je govornik, ki je za gosp. poslancem Klunom govoril, skušal osmešiti vir, iz katerega je g. Klun svoje podatke zajemal — g. Klun dobil je namreč svoje podatke od župnikov (Posl. dr. Poklukar: Iz Šematizma!) — so toraj ti podatki izvestno bolj resnični, kakor pa oni po državnem potu pridobljeni. (Posl. Klun: Prav gotovo! — Posl. Auspitz: Kakor komu ugajajo! — Posl. Ghon: Saj niti ni mogoče koga siliti, če vsak prostovoljno vpiše, kar hoče!)

Gosp. posl. Klun je tudi rekel, da so šole tako slabo vrejene, da se slovenski otroci niti slovenski brati in pisati ne nauče. Gosp. Hock mu je na to omenjal družbo sv. Mohorja, ki ima toliko tisoč naročnikov, kar je najboljši dokaz, da znajo ljudje brati in pisati slovenski. Pri tem moram pa že opozoriti, da je velika večina udov tega društva iz sosednjih slovenskih dežel ne pa iz Koroške, kar pač ni čuda, da jih je toliko. Društvo se je v kratkem času tako visoko vspelo, ker daje udom za prav majhen denar obilno dobrega berila.

Gosp. Hock je sklenil svoj govor, rekoč: da koroški Nemci nikakor ne nameravajo koroških Slovencev ponemčevati, temveč je vse njihovo delovanje na to obrnjeno, da se šole, razmeram primerno, preosnujejo.

Gosp. poslanec je sam trdil, da je Korošcem neogibno potrebno nemški znati, ker so s sosednjimi nemškimi pokrajinami bolj v dotiki, kakor pa s slovanskimi. Ta trditev zdi se mi jako dvoj-ljive vrednosti in je gosp. poslanec ž njo pokazal le svoj namen, da res mislijo Slovane ponemčevati, kar se dejanski tudi samo po sebi potrjuje, kajti že v prvem razredu ljudskih šol je nemščina obli-gatna. (Poslanec Ghon: Ni res, v drugem in tretjem!) No, se že razvidi, da nečete drugega nego ponemčevati. Če bi začeli s podučevanjem nemščine v tretjem ali četrtem razredu, bi člo-

veku še ne délo tako hudo, da se pa že v prvem razredu s tem prične, tega pa vendar ne bo nihče odobral. (Klici na desnici: Slovenščina se pa za-nemarja!) Se ve, da se vsled tega slovenščina za-nemarja! Dalje nam je navel gospod Hock do-vtip o koroških Slovencih, s katerim se nikakor ne more ponašati.

Kar je poslanec gosp. Klun povedal, je gola resnica in to bi bil moral celo sam Ghon potrditi, ko bi ga bil slišal. Gosp. poslanec Klun je nam-reč rekel, da je dotični dovtip bral v nemško-liberalnih listih, pa ga ni pohvalil, temveč hudo grajal.

In res se ni spodobilo, da gospod Hock s koroškimi Slovenci tako neslane burke brije.

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. (Koroški Slovenci, bodimo hvaležni!) Slovenski poslanci iz Kranjskega, Šta-jerskega in Primorskega so se v državnem zboru potegovali in vojskovali za nas koroške Slovence. V jedrnatih in obširnih govorih so možko in ne-vstrašljivo dokazovali celemu svetu, kako se nam in našej matrneji besedi v resnici godi po šolah in kancelijah. To pa tem gospodom še ni bilo zadosti, da so se javno v državnem zboru borili za naše narodne pravice, odposlali so še, predenj so se vrnili domov, ministerskemu predsedniku grofu Taaffeju posebno deputacijo. Gg. poslanca dr. Poklukar in prof. Šuklje sta po sklepu sloven-skih poslancev izročila spomenico. Ta spome-nica obsega vse, kar se je dosedaj zahtevalo in tir-jalo od slovenske strani za Slovence vseh sloven-skih dežel, bodi si za šole, kancije, železnice itd. Te spomenice pa niso podpisali le sami slovenski poslanci, temveč to spomenico so vsi načelniki desniških klubov gorko priporočali gosp. grofu Taaffeju. Tako je to, kar v spomenici stoji, volja in tirjatev cele večine v državnem zboru. To je pa menda najboljšje poročstvo, da visoko minister-stvo konečno vendar enkrat spolni in vresniči naše slovenske, skoz in skoz postavne in jako pohlevne tirjatve. Slovenci! hvaležnost ni le samo lepa reč, hvaležnost je tudi sveta dolžnost! Zatorej se „Mir“ — glasilo koroških Slovencev — od več strani ustmeno in pismeno naprošen, gg. slovenskim pos-lancem v imenu vseh koroških Slovencev prav srčno in iskreno zahvaljuje.

Pa „Miru“ se to še premalo dozdeva, zatorej toplo priporoča, naj koroški Slovenci gg. slovenskim poslancem izročijo posebno pismo, v katerem se jim lepo zahvaljujejo, da so jih tako možato zastopali v državnem zboru, — drugič pa jih tudi prosijo, naj jih tudi za-naprej ne zapustijo. To pismo naj podpišejo vsi rodoljubni Slovenci na Koroškem, ki imajo vo-lilno pravico; tako se usta zamašijo nasprot-nikom, ki razsajajo, da se poslanci drugih dežel vtikajo v naše Koroške zadeve.

Slednjič bi bil sedaj, ko so poslanci grofu Taaffeju izročili spomenico, najpripravnejši čas, da gg. kateheti, ki še vedno sedaj britko tožijo, da otroci ne znajo slovenskega katekizma brati, sedaj napravijo in grofu Taaffeju od-

pošljejo skupno pritožbo, kakor so to storili l. 1879.

Slovenski rodoljubi! prevdarjajte to in naznanujte „Miru“ svoje misli; pa ne pozabite: Ura zamujena se ne vrne nobena!

Iz Podjunske doline. (Neka nevolja) se širi med Slovenci Podjunske doline. Očitno povemo, da se vsi slovenski rodoljubi čudimo pa tudi srčno obžalujemo, da naš nemški katoliški časnik „Kärntner Volksblatt“ imenitnih govorov, ki so jih imeli slovenski poslanci v državnem zboru, še omenja ne! Liberalni časniki donajajo govore gg. Ghona in Hocka na dolgo in široko, pridevajo jim še dosti popra, — naš časnik pa nima besedice za nas Slovence! Podpirali smo katoliško tiskovno društvo in katoliški časnik, kar in kjerkoli le premoremo. V resnici bi ne bilo čuda, ako bi kje drugod pomoči iskali, pa tudi svojo duševno in denarno podporo obračali kam drugam.

Iz Podjunske doline. (Slučaj ali kaj?) Letošnji veliki petek je nesel duhovnik presv. rešnje Telo v oddaljeno podružnico, da ga dene ondi v monštranco za božji grob in velikonočno vstajenje. Duhovnik glasno moli z ljudmi, ki presv. zakrament spremljajo. Pri potu pa, po katerem je procesija šla, je oral nek hlapec. Ta se ne zmeni ne za procesijo, ne za Boga, ter se ne odkrije, pa tudi ne poklekne. Užaljeni duhovnik ga prijazno opomni: „Ako si katoličan, daj svojemu Bogu dolžno čest!“ Pa butelj je butelj. Surov ki je bil, se ne zmeni za krščansko posvarjenje in orje dalej. Po tej pohujšljivej zgodbi še ni minulo dobrih osem dni, ko se gospodu župniku naznani, da neobtesani hlapec, ki se je veliki petek tako nekrščansko in pohujšljivo obnašal, je brez sv. zakramentov nagloma zamrl. Jes ne sodim nesrečnejša, njega je sodil Bog; pa se vendar le čestite bralce „Mira“ predrznem barati: Ali se je to bilo le namerilo, ali je bila očitna kazen božja?

Iz Mohlič. (Hofovska gospa †.) V ponedeljek — 6. junija — je po dolgej in hudej bolezni in večkrat prevedena s svetimi zakramenti umrla tukaj Hofovska gospa Katarina Incinger. Imela je v sredo pred božjim Telesom tako slaven pogreb, da tacega Mohličani tukaj že zdavnej nismo videli. Prišli so k pogrebu do malega vsi Mohlički farani, ptuja gospoda in trije gg. duhovniki. Je pa rajna gospa to poslednjo čest tudi pošteno zaslužila. Bila je pobožna, potrpežljiva in pridna zakunska žena, skrbna mati, delavna in ponižna gospodinja, star ud slavne družbe svetega Mohora, marljiva bralka pobožnih in podučljivih knjig in še posebno velika dobrotnica cerkve in revežev. Kar so rekli gosp. pridigar na njenem grobu, tudi Mohličani pristrčno želimo; da, ko jej je ugasnila luč njenih telesnih oči, naj jej pa unkraj groba sveti večna luč!

Iz Črne. (Žalost.) V petek je prišla v Črno žalostna novica, da so č. g. provizor v Dvoru, Vinko Ševšak, umrli. Ta novica nam je veliko žalost naredila. Zvonovi so se milo oglasili v farnej cerkvi, in tudi v podružnej cerkvi pri sv. Heleni pod Peco. Rajni Vinko so bili dober učitelj krščanskega nauka in dober oskrbnik farne cerkve. Prišli so kot novomešnik med naše gore 28. julija 1880 in so bili do 20. septembra 1886, tedaj celih šest let in dva mesca. V tem času se je veliko po-

pravilo v farnej cerkvi; prvič so nagovorili fante, da so zbirali za svetilnike na veliki altar, ti so stali 120 gld., drugič so dali popraviti obzidje okoli hiše božje, tretjič so poklicali dva izvrstno dobra slikarja, Petra W—ale in njegovega tovariša Belina. Spominjali se bomo rajnega Vinkota mnoga leta in tudi molili za nje. Bili so dober pastir verne črede in priden delavec v vinogradu Gospodovem: Bog jim daj sv. raj!

Iz Zgornjega Roža. (Nekaj za novega šolskega nadzornika.) Po svojih opraviilih sem se pred nekaj tedni podal unkraj Drave v Šent-Ilj. Ljudje tam na levem bregu so tožili zoper šolske razmere in pravili reči, ktere novemu okrajnemu šolskemu gosp. nadzorniku prav toplo priporočamo, naj preiskuje, ali so resnične ali ne? Ljudje tožijo, da se otroci tako pogostoma zaperajo. Pravili so, da otrok, ki prepozno v šolo pride ali svoje naloge ne zna, zapade kazni in mora v šoli ostati. Kdor zasluži, naj se le kaznuje, prav je; vendar je treba pomisliti, da se otrok pri paši lahko zamudi in da nima toliko časa se učiti, ker je treba na živino gledati. Nek oče je volje v Beljaci tožiti. Tudi zavoljo tega ljudje mrmrajo, da je v drugem razredu vse skoz in skoz le nemško, akoravno trdo slovenski otročiči nemščine le prav malo ali še celo nič ne zastopijo. Kako more otrok sreca in veselja imeti do take šole? Malenkosti, ki se jih v prvem razredu slovenščine naučijo, v drugem čisto pozabijo, nemški brati znajo, pa ne razumejo, kar beró. Ko šoli odrastejo, zadegajo nemško ropotijo v kak kotič in zgubljeno je vse: zlati čas, krvavi denar in veliki trud. Sicer je pa občno znano, da se z lepim pri otrocih veliko več opravi, kakor z grdim. Vselej je žalostno, kedar otroci, domov pridši, pripovedujejo, kako so gosp. učitelj danes bili čudni in hudi, da smo se vsi tresli. Otrokom in staršem pridejo vse sorte misli v glavo in navstanejo po občini govori, ki učiteljskemu stanu ne služijo na čest. Bog daj skorej doživeti tistih srečnih časov, ko bojo duhovniki, učitelji in starši složni in moško delali za blagor in srečo naše mladine!

Iz Borovelj. (Preselovanje; čudna pravda.) Pri Voigtovih fužinah navstane veliko preselovanja. Gosp. vodja Werner, glavar nemško-liberalne stranke zapusti Borovlje, kjer življenja ni bil varen: Nek še zdaj neznan hudobnež je na njega strelil. Preseli se v Celovec in stopi v službo pri nemško-blajberskeji uniji. Bati se je, da bode povodenj poplaknila Borovlje, ki jo bojo napravile za njim pretočene solze. — Na njegovo mesto pride iz Bajdiš občeljubljeni in po pravici spoštovani gosp. Marks, ki stoji nad strankami in se kaže tudi Slovincem pravičnega. Njegovo mesto na Bajdišah prevzame pa gosp. Pipe iz Podlublja, ki je pri volitvah vselej glasoval nasproti slovenskeji stranki. — Gosp. Werner-ju v slovo se pripoveduje neka čudna pravda. Nek gosp. M. S., nekda fužinsk uradnik v Borovljah, zdaj v Kropi na Kranjskem, dobil je od fužinarja gosp. barona Silbernagla letno penzijo. Gosp. Mühlbacher, ki je fužine kupil, je to penzijo v kupnem pismu vzal na sebe; ravno tako tudi tega naslednik gosp. Voigt s tem pogojem, da se mora ta penzija vsak mesec izplačevati. Celih 18 let se je ta penzija redno in brez ugovora izplačevala. Že

bode skorej tri leta, kar se izplačevanje ustavi, češ! gosp. Voigt ni dolžen te penzije izplačevati; to ni nobena dolžnost, je le dobrotljivi dar. Začela se je pravda in tožba se že vleče čez dve leti, — zdaj jej bode pa menda konec. Gosp. M. S. je menda zmagal in ima štiri razsodbe v rokah, po katerih mora se penzija izplačevati kakor poprej. Vse je te pravične zmage veselo!

Izpod Obirja. (Pleteniška šola) v sosednji Železni Kapli se bode, kakor smo brali v Celovčanki, 1. septembra 1887 odprla. Res živa potreba je, da se prebivalcem v Železni Kapli in okolici priteče na pomoč. Po jamah, kjer je pred nekaj leti 2—300 možakov kopalo rudo, je vse mrtvo. Fužine, v katerih so kladva ropotala in mehovi pihali, so prazne in zaprte. Po cestah, po katerih se je vogle in lesnina prevažala, je vse tiho kakor na britofu. Po gorah, kjer so se nekdanj sekire bliskale in drvarji peli, je vse potihnilo. Ni čuda, da je zaslužka premalo, uboštva pa premnogo; ni čuda, da se ljudje izseljujejo in se podajajo križem sveta s trebihom za kruhom. Vse hvale in zahvale so res vredni vsi gospodje, ki si prizadevajo, ubogim prebivalcem prirediti na pomoč. Zatorej pleteniška šola dobro, prav dobro došla! V ta namen je tržka občina Železna Kapla napravila za imenovano šolo potrebne prostore in je volje oskrbovati kurjavo in svečavo. Darovali so dalje: komisija obrtniške družbe 200 gld., deželni zbor za l. 1887 300 gld., Celovška hranilnica 500 gld. in presvitli cesar 500 gld. Že je nasajenih več tisoč mladih vrb, ki prav lepo kažejo. Že stari Rimljani so se z vrborejo pridno pečali in tudi naše dni je vrba jako imenitno drevje. Na najslabšji zemlji, ki za druge pridelke čisto nič ne služi, vrba še obrodi in donaša toliko dobička, ko nobena druga rastlina. Seveda je treba z vrborejo pametno ravnati, česar se bojo otroci zraven pletarstva gotovo v šoli tudi učili. Bog daj, da bi ta domača obrtnija, namreč pletarstvo — donasala prav obilno zaslužka! V nemškem Šteinfeldu blizu Greifenburga pletarstvo prav dobro kaže. Vsake baže pletenice se prav lahko prodajajo in se pošiljajo tudi v daljne kraje. Srčno želimo Kapeljčanom najboljši uspeh in srečo! To pa žalibog že zdaj poprej povedati moremo, da se stari zlati časi ne vrnejo nikoli več. Ni se temu čuditi, saj so tudi ljudje vsi drugačni in živijo vse drugači, kakor so živeli naši verni, pobožni, zmerni in delavni predstari.

Iz Šmartna pri Litiji. (Požar, nesreča.) Ljubi „Mir“! Dolgo časa ni bilo nobenega dopisa brati v vašem cenjenem listu. Tudi zdaj nimam kaj veselega sporočiti ampak žalostno in grozno nesrečo, ktera nas je zadela 9. t. m. na den sv. Rešnjega Telesa popoldne ob pol eni uri. Gori, tak glas se je razlegal po vasi. V nekem nastilniku blizu slamnate strehe, iz domače hiše otrok zažge žveplenko in vrže v stelo, stela suha se vname in tako je nastal ogenj in pokončal 4 hiše z vsem gospodarskim poslopjem, 4 prešiči, živež, obleka in drugo orodje. Blizu tam je starodavna kapelica, nekdanja stara božja pot, trpeči Zveličar na „Pungertu“, se vname tudi turn, kterega so srečno pogasili. Da ni nam cela ves pogorela, je sreča ta, da ni bilo hudega vetra in pa domači ognjegasci so dobro delali, kar je bilo moč, in iz

Litije so nam prišli v pomoč z brizgalnico, katerim bodi stoterna zahvala, ki so ravno obranili, da ni cela ves pogorela.

Pri tej nesreči je bila še druga večja nesreča. V tukajšnji prodajalnici gosp. Wakonika je tudi prodaja smodnika, v kateri ga je bilo shranjeno blizu dva centa. Hoteli so ga vun spraviti, pa smodnik se vname in 11 oseb užge, 7 smrtno rani in ena ženska je precej umrla, dozdej ko to pišem so tri osebe umrle, druge še hude muke trpé. Škoda iznaša 10.000 gld. En sam posestnik je bil zavarovan.

Iz Litije pod Ljubljano. (Nove orgle.) Dne 22. maja t. l. je bila pri nas v cerkvi sv. Miklavža velika slovesnost. Č. g. dekan iz Šmartna so nove orgle blagoslovili in lep nagovor naredili, da so bili verni do solz ginjeni. Orgle je naredila firma bratov Zupanov iz Kamne Gorice, ktere lepo pojó in je to delo v resnici vse hvale vredno. Orgle sta poskušala in pregledovala gospoda A. Förster, glasbini vodja v stolnej cerkvi, in o. Angelik, glasbini vodja pri oo. Frančiškanih v Ljubljani. Oba strokovnjaka sta orgle jako pohvalila in se veselila, da brata Zupana tako lepo napredujeta. Hvale vredno je pa tudi, da si sam Litijski duhovni pastir gosp. Jernej Zupančič veliko prizadevajo za to podjetje. Ta gospod so se trudili in skrbeli, da se je tako velika svota novcev iz radodarnih rok Litijskih tržanov nabrala. Ta gospod se še posebno bavi in prizadeva, da se olepšuje Litijska cerkev. Omeniti še moram, da je gosp. Filip Zupančič, stavbeni mojster, temu hvalevrednemu podjetju postavil temeljni kamen s tim, da je prvi v ta namen podaril 100 gld. Vsem hvale in zahvala!

Iz Male nedelje. (Razne reči.) Dragi mi „Mir“, blagovoli prvi moj dopis uvrstiti v svoje predalčke. Zelena naša spodnja Štirska, s premnogimi travniki, livadami, lepimi gojzdi je prava rajska krasota. Posedajo jo večidel Slovenci, potomci pradedov naših, ki so se pred več ko tisoč leti preselili tod in zemljo posedli. Vzemimo n. pr. Ljutomerske gorice, kjer sladka in zlahtna kapljica „ljutomerska“ daleč po svetu slovi in znana prirase, sosebo okoli Jeruzalema tamošnje kapele. Tamkaj je sam rimski cesar Probus že pred Kristusovim rojstvom sadil prve trse. Ljutomerske gorice se razprostirajo na dolgo in široko, prijazni visoki holmi, kjer je najzlahtnejša vinska trta zasajena. Ako pa v prijazni trg ljutomerski prideš v gostilno, zastonj se zanašiš na pravo nepokvarjeno kapljico. Tu okoli so v prejšnjih časih turki in „kruči“ tolikokrat razbijali. — Mursko polje po svoji rodovitosti in konjereji slovi. Slovenske gorice po svoji legi in dobri kapljici so v kupčiji čislane. Posebno je dobra kupčija s sadjem, kterega se veliko v inostranske nemške dežele izvažajo itd.

Lepa si lepa spodnja štirska,

Tu njiva tam gora je vinska.

Gojzdi zeleni, in travniki rumeni.

„Leposlovno bralno naše društvo“ pri Mali nedelji v teku drugega poluletnja dobro napreduje. — Za živino je krme pomanjkovalo, ljudje so že morali strehe trgati (ker v sili je tudi surova klobasa dobra). — Vno se je plačevalo ljutomersko novo po 90—180 gld. štrtin, moravsko po 80—110 gld. štrtin, izabela po 50—70 in še prava črna višje; zadnja je vsega priporočila vredna, zlasti tam, kjer

druga trta pozebe, rodi vsako leto, če ni pomladnega mraza ali toče. Toto sorto priporočam vsem, ki hočejo v gospodarstvu napredovati, kar sem sam skušal v kratkih letih.

Bukovo na Goriškem. (Ne vdajmo se!) Slovenski poslanci so nam v državnem zboru živo popisali, kako se vam koroškim Slovencem godi, kako nimate svoje matrne besede po ljudskih šolah! To pa vendar prav po pravici gre, slovenske šole za slovenske otroke in da bi se krščanski nauk po slovenski učili. Akoravno se tukaj pri nas ni treba še z liberalizmom pričkat, pa vendar moramo paziti, da nam ne vsejejo ljulike tudi v našo občino. Sedaj še čisto slovenska sapa veje; zato imamo hvalevrednega gospod fajmoštra, da otroke podučujejo krščanski nauk v matrnem slovenskem jeziku, imamo tudi dobre župane, da delajo le na to, kar je občini na korist. Bodimo torej še z naprej zvesti Slovenci, spoštujmo slovenski jezik, kterega nas so naše matere učile, potem naj liberalci govore kar hočejo. Ne vdajmo se!

Kaj dela politika.

Naš cesarevič Rudolf je bil v Londonu, kjer je kraljica Viktorija obhajala petdesetletnico svojega kraljevanja. — Volitve na Ogerskem in Hrvaškem so se vršile popolnoma v smislu visoke vlade. To pa se nikakor ni doseglo po pravici in resnici, ampak po strahovitnej sili in brezvestnej izdaji. Vsak poštenjak in patrijot mora to iz srca obžalovati. Iz take moke ne more biti dobrega kruha. — Nemški cesar in tudi nemški cesarevič vedno boleha. Prvi je že 90 let star, — drugi pa boleha v grlu in so mu nekaj gobic izrezali. Podal se je v Anglijo k slovečemu zdravniku. — Sporočalo se je, da se letos spet snidejo trije cesarji — nemški, avstrijski in ruski; pa vest se ne potrjuje. — V Italiji se menda pripravljajo vesele premembe: papež in kralj se bota menda sprijaznila. Nek poslanec Fazzari je trdnega upanja, da se bliža sprava med cerkvijo in državo. Bog daj! — Vojni minister v Franciji pomnožuje armado; hoče osnovati 4 konjiške in 18 novih pešpolkov. To ne kaže na mirne čase. — Holandija je dobila novo, bolj konservativno ustavo ali konstitucijo. — V Angliji so imeli velike svečanosti, ker so obhajali spomin, da kraljica Viktorija vlada 50 let. Škoda, da se Irci niso mogli iz srca veseliti, ker jih vlada bolj in bolj pritiska; njih škofi ugovarjajo postavam, ki so jih ravno kar sklenili zoper uboge Irske katoličane. — V Srbiji je znani Ristič sestavil novo ministerstvo, ta je menda Rusiji bolj naklonjen kakor — Avstriji. Ta sprememba tudi Angležem ni po volji, timveč pa Rusiji. Državni zbor je razpuščen in razpisane so nove volitve. — V Bolgariji so si ministri-regenti popolnoma navskriž in bati se je novih ustaj. Tudi varnost je sedaj jako majhna.

Gospodarske stvari.

Ptice naše dobrotnice.

„Mir“ je že večkrat priporočal, naj se naši kmetje na vso moč poprimejo sadjereje. Treba je

sadna drevesa saditi in obrezovati. To pa ni še zadosti, treba jih je tudi varovati.

„Slovenec“ je te dni pod imenom: „Ptice naše dobrotnice“ prinesel sostavek, kterega mi svojim bralcem celega podamo in srčno priporočamo.

„Slovenec“ piše: Ljuba pomlad oživila je zopet naše vrtove, gozde in loke. Kamor pogledaš, vse se po svoje veseli življenja. Pravi veseljaki med vzbujeno naravo so pa brez dvoma v prvi vrsti drobne ptičice, ktere gotovo vsak poštenjak ljubi. Žal, da je ta ljubezen večinoma le preveč hladnokrvna ali jezična in vse premalo dejanska. Koliko pa je ljudi, ki bi ob hudi zimi, kedar nedolžne ptičice mraz in lakota tareta, vrgli kako drobtinico na sneg ali pod kap, kedar uboge revice za hrano stikajo? Jako malo, če tudi se tu pa tam nahajajo. In koliko pa je ljudi, ki bi zlasti po kmetih otroke podučili, da naj poleti nikar ne nadlegujejo drobnih prijateljic človeškega rodu, jih ne lovijo, jim gnjezda ne razdevajo, mladičev ne pobirajo itd.? So, toda tudi takih gospodarjev je jako malo. Pač pa je veliko večje število tistih, ki neporednim fantalinom, če ni drugače, še lestvico pristavijo, da laglje nedolžnim ptičicam jajčka ali mladiče poberó. In vendar bi tega nikdo in nikjer ne smel. Ptičice so si že s svojim milim in prijaznim petjem ljubezen in naklonjenost vseh poštenjakov prislužile, kaj pa še le s tem, da nam trebijo drevje in zemljo škodljivega mrčesa in strupene golazni. Vrabec, pravijo, da je škodljivec, posebno, če zajde v proso ali pšenico, ktere tudi ne prezira. Vendar pa tudi ta škodljivec napravljeno škodo zdatno odtehta s tem, da ves čas, kedar vali, prav pridno gosenice pobira in drugo drevju škodljivo nesnago uničuje.

Mnogo let pečajo se že ljudje po svetu z varstvom ptičic in res je, da tega do sedaj niso še nikjer obžalovali, kjer so se tej nad vse hvaležni nalogi posvetili. Sadja so toliko več pridelovali, kolikor manj so jim ga požrešne gosenice uničile. Dobri ljudje so skrbeli za ljube ptičice, so jim varovali nežna gnjezdica z mladino vred, pisane krilate pevčice so jim pa zato prav pridno drevje obirale. Naravna posledica tega je bila, da so ptičice ljudem njih skrb in delo z obilnejšim sadjem povrnille. Naj kdo reče, kar hoče, jaz pravim in bom vedno trdil, da kmet v kmetijstvu nima večjega dobrotnika in ne večjega podpornika in ne boljšega ter spretnega sotrudnika, kakor je ptica-pevka. Za to naj bi pa vsakdo, komur je na razvoji kmetijstva, na njegovi rodovitnosti kaj ležeče, neporedni mladini ob vsaki priliki v glavo vtepal: „Ne loviti in ne moriti zalih pevčic in ne razdirati jim gnjezd, ter ne pobirati njihovih mladičev, da se bo tebi v jeseni dobro godilo, kedar bodo jabolka in hruške zrele.“

Dva stanova imamo pa tu še prav posebno v mislih, ktera bi lahko veliko dobrega v tem oziru storila in reči moramo, da sta tudi do sedaj že največ storila za obrambo drobnih ptičic pred surovostjo spridene mladine, tako mestne, kakor kmečke. Naj le tudi z naprej neutrudljivo dalje delata na požlahtovanje srca pri mladini.

Tudi usmiljenje do živali je čednost: „Pravični se tudi živali usmili“. Naš učitelj, Bog mu povrni zlat uk, nam je ob vsakej priliki povdarjal milosrčnost do živali, in ni nikdar svojega uka z

dokazom podpreti pozabil. Rekel je: Komur se žival ne smili, tudi za ljudi nima srca! Oh, kako in kolikrat so se vendar njegove besede že vresničile! Poznal sem precej veliko kmetijskih fantov, s katerimi smo skupaj v farno šolo hodili. Imeli smo nekatere med njimi, ktere je jako veselilo, če so mogli na kakoršenkoli način živati trpinčiti. Skoraj vsak tak imel je pozneje kot mladenič o raznih prilikah ali z nožem, ali s kolom opraviti, kar ga je prej ali poznej v zapor pripeljalo. Zakaj to? Zato, ker se mu odraščnemu ni človek smilil, ker se mu dečku tudi žival ni smilila. Že v mladosti otrok navadno pokaže, kaj bo iz njega v poznejših letih.

(Konec pride.)

Za poduk in kratek čas.

Od kod beseda „tobak“.

Pripovedka od sv. Ane v Slov. Goricah.

Prišel je bil pred delj časom k nekemu kmetu sam lucifer, in mu vsejal v vrt neko rastlino rekoč: „Ako črez leto dni ne bodeš izmislil tej rastlini imena, gorje ti. Sicer pa te hočem obogatiti“. Rastlina je lepo rastla in se razvijala. Ljudje so takoj iztuhtali, za kaj jo bodo rabili, namreč za — puhanje. Leto gre h koncu, naš kmetič pa še ni uganil tej čudnej rastlini imena. V tem pride stara baba h kmetu, in ga vpraša, zakaj da je tako žalosten. Verno jej razloži, kako se mu godi. „Ničesar se ne boj, bova že zvedela za ime“, pravi baba. Takoj gre na vrt, in začne prav marljivo hoditi po rastlini. Lucifer se pa tudi že pelje in pravi: „Dober den, kmetič“, misleč da si še ni pogodil imena. Med tem zagleda hoditi staro ženkico po čudnem zelišču ter zakriči: „Beži baba, beži, da mi ne pohodiš — tobaka“. Baba se odstrani, dosegla je namen svoj. Kmetič pa tudi že nasproti vpije: tobak, tobak.

Postal je res bogat, ker je začelo vse kaditi tobak, staro in mlado. In še dandanes vidimo kaditi mlade paglavce, ki še niti prav zob nimajo. Odtod beseda „tobak“. Zapisal A. L. V. kaj.

Smešničar.

Stotnik: Zakaj pa ne vstane tisti le mož na postelji, kedar jes stopim v izbo?

Korporal: Gospod stotnik, prosim za odpusčanje, tam-le ležijo le samo hlače na postelji.

Stotnik: Tri sto medvedov; vse eno, kedar jes stopim v izbo, mora vse vstati.

Kaj je novega križem sveta?

Na Koroškem. Za župana mesta Celovec je bil enoglasno izvoljen gosp. Fr. Erwein. — V nedeljo — 5. junija se je pri Miklavcu doprsna podoba rajnega posestnika Poganeča slovesno odkrila. Govoril je pod milim nebom gosp. o. dr. Adalbert Viehauser iz Celovca seveda nemški. — Nek 17 letni učenec mehaniško-tehniške šole v Celovcu se je 4. junija na nekej njivi v glavo strelil, pa se ni usmrtil. Pravijo, da se bode še ozdravil. Slovi prav slabo po celem mestu. — Oče nemško-

liberaljcev Rudske občine, gosp. Fr. Vigeter, fužinski upravnik v Lipicah, se je podal v pokoj. Občinski predstojništvo se je od svojega glavarja lepo poslovilo. — V Libeličah se napravi nova žandarmerijska postaja. — Neka 28 let stara dekla v Rožeci si je levo roko pri zapestnici odsekala in potem v Dravo vrgla. Siroti se je v glavi zmešalo. — „Beljačanka“ pretaka svitle solze, da se je za zlato mešo sv. Očeta Leona XIII. na Koroškem tako hitro nabralo 490 gld. Kako bi ta lepi dar dobro došel nemškemu šulferajnu! — V Šmartnu pri Celovcu je umrl tamošnji župan Miha Sörgo. Bil je rajni veren kristjan, obče-spoštovan poštenjak in dober Slovenec. Naj v miru počiva! — V Gospi svetih cecilijansko petje veselo napreduje. Vse hvalevreden je sedanji organist, gosp. J. Rašer. — V malem ribnjaku pri Toplicah blizo Beljaka se je nek vojak — lovec pri kopanju utopil. — Gosp. baron Pino obhaja meseca julija v Kohlhofu pri Velikovecu petindvajsetnico svoje poroke. Od ondot vrne se spet v Črno-vico. — Iz Ljubljane je 34 kaznjencev prišlo v Lipo, da bojo Dravo ravnali. V Kotičah so se izvršno obnašali; naš deželni odbor jih je lepo pohvalil, zraven pa pristavil, da več kot 70 krajarjev na den ne more plačevati nobenemu kaznjencu. — Raz Osojnice pri Žreleu je nek dninar skočil v strašen prepad; peljali so ga v Celovec, pa med potjo je umrl. — Blizo Wolfsberga je skedenj „Kranerwirtha“ pogorel; dva konja in pet goved je tudi zgorelo. — Na Koroškem je črnovojnišnikov 55.190 in sicer v okrajih: Šent-Vid 8856, Špital 7341, Velikovec 8878, Wolfsberg 7025, okolica Celovec 9803, Beljak 8799, Šmohor 3220, mesto Celovec 1268. — V Tesnejvesi blizo Celovca je pogorelo Ušnikovo pohištvo. — Pevsko društvo v Sovodju (Gmünd) je poslalo nekaj denarja ubogim Golšovljanom, da morejo zidati novo šolo. Ali ne vidijo Golšovljani, kam pes taco moli. Nemškutarji se menda od samega veselja na glavo postavljajo in prekucujejo. — V Špitalu se je 11 letni šolar obesil. Dalječ smo prišli. — 21. junija predpoldnem je v Kazizah pod Celovcem strela vdarila; hiša je na pol pogorela; tudi gospodinja je bila omamljena. — Na Trbižu so strelali na tarčo; nek pomagalec je basal možnar; ta pa pokne in ga ubije.

Na Kranjskem. Občni zbor c. k. kmetijske družbe kranjske že mnogo let ni bil tako dobro obiskan, kot letos. V odbor bili so izvoljeni večinoma stari gg. odborniki. — Deželni odbor kranjski kupil je 300 knjig „Sadjarstvo“, ktero je spisal g. R. Dolenc, da jih c. k. dež. šolski svet razdeli šolam na Kranjskem. — Velika skupščina družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani vršila se bode letos v Trstu v torek dne 19. julija. — Sodnijski pristav gosp. Tomaž Einspieler preseli se iz Postojne v Kranj. — V Šmartinu pri Litiji pogorele so 9. t. m. štiri hiše z gospodarskimi poslopji vred, štiri svinje in eno tele. Vsled eksplozije smodnika je ena ženska takoj bila mrtva, sedem oseb je bilo smrtno ranjenih, več pa osmojenih in opečenih ter jih je nekaj vsled opeklin tudi že pomrlo. — V Litiji zidali so veliko predilnico, ktera bode kmalu z delom pričela. — Dne 3. julija vršila se bode v Kamni Gorici na Gorenjskem lepa narodna slavnost. Po prizadevanju slav.

slovenskega pisateljskega društva odkrila se bode na rojstnem domu dr. Lovra Tomana spominska plošča. Ta mož pa tudi zasluži, da se dostojno slavi njega spomin, kajti on je vse svoje moči posvečeval v blagor našega slovenskega naroda ter bil med slovenskimi prvoboritelji za časa, ko se je še le vzbujati začela narodna zavest in je s svojimi plamtečimi besedami unemal narod za njegove najdražje svetinje. Slava njegovemu spominu! — Na Visokem so dne 3. t. m. žandarmi prišli ponarejalcem denarja na sled, zasačili stroj in 113 ponarejenih goldinarjev. — Po župniji šmartinski, javorski in primskovi je 15. t. m. vse pridelke, po vinogradih kakor na polju, toča pobila, ktera je padala v nekterih krajih debela kakor drobna jajca.

Na Štajerskem. Pri volitvah občine Šent-Krištof pri Laškem, ki je ena največjih občin, so slavno zmagali Slovenci. Hvala! — Blizo Makolj je strela vdarila in ubila 19letnega fanta in 24 letno dekle. — Pri volitvi v cerkveni konkurenčni odbor v Ormužu zmagali so slovenski narodnjaki. — Posestniku J. Ledineku v Pivoli je pogorelo pohištvo in deset svinj. — Laški zidarski mojster Mercuglia v Ribnici na Pohorju je sam sebe umoril. — Blizu Celja je šel 19letni delavec A. D. v žitnico žito mešat. Zašel pa je z obema nogama v lesen lijak, skoz katerega žito sipljejo v mlin na dotični valjar. Vdrl se je tako globoko v žito, da se je zadušil. — Blizo Radgone je nek slabo sloveč L. Wolf hotel zavdati svojej ženi in štirim otročičem. Skrivši je mišice vrgel v jed. K sreči je poklicani zdravnik še vse smrti rešil. — V Mariboru je lokomotiva povozila 16letnega ključarskega pomočnika K. R. Drugi den je umrl. — Na Turškej Gori blizu Ptuja je strela vdarila v zidanico in ubila vinarja; zgorela je tudi hiša. — „Hranilno in posojilno društvo“ v Ptuj u lepo napreduje. Obstoja še le tri leta in šteje že 1222 deležev v skupnem znesku 19.489 gld. 50 kr., hranilne uloge so narastle na 119.639 gld. 91 kr., rezervni fond pa na 7024 gld. 95 kr.; ves promet je leta 1886 znašal 288.163 gld. 86 kr. Za hranilne denarje plačuje društvo 5%, za posojene pa tirja 6%. — Prvak vseh nemškutarjev v Kozjem okraju, mlinar Zupanc, je pri tamošnji hranilnici izneveril 6000 gld. Hotel jo je pobrisati, pa so ga vjeli. Menda je hotel sam sebe umoriti. — Od več strani se sliši od hudih pretepov. Fantje bodite pametni! — 5. junija ob treh popoldne so po raznih krajih čutili precej močen potres. — Nad Celje in okolico je pridivilo tako strašno hudourje, kakoršnega se stari ljudje že dolgo ne spominjajo. — Pri Gorenjem gradu dela ris med drobnico veliko škodo.

Na Primorskem. Deputacija družbe sv. Cirila in Metoda se je poklonila premil. gg. škofu v Trstu in knezonadškofu v Gorici. Gg. Zupan Tomaž in Iv. Hribar sta bila povsod prav prijazno sprejeta. — Državni poslanec Dalmatinski Miha Pavljinič je umrl. Rajni je bil zvest duhovnik, vnet rodoljub in srčen zagovornik Slovanstva. Govoril je v državnem zboru na Dunaju vselej le slovansko. — Slov. politično društvo „Edinost“ je v svojem običnem zboru sklenilo pritožbo zoper mestni Tržaški odbor zavoljo slovenskega napisa na Tržaškem kolodvoru Hrpeljske železnice; na dalje je prosilo, da se osnuje obrtna šola v Trstu

tako, da bode imel slovenski jezik ko naučni jezik enake pravice z italijansčino. — V Koprski kaznilnici sta dva jetnika imela dvoboj. Eden je nekje dobil dolg ojster žrebelj, drugi pa nož; prvi je drugega na trebuhu težko ranil. — Toča je že na več krajih napravila veliko škodo. — V Lošnju je nadvojvoda Karol Štefan napravil na svoje stroške otroški vrt in zaukazal, da usmiljene sestre podučujejo otroke samo v hrvaškem jeziku. Italijanski zagrizenci od jeze škripljejo. — V Trstu je dal nek obrtnik, domačin in davkoplačevalec, svojemu učencu po triletnem nauku spričevalo v slovenskem jeziku. Nesel je spričevalo na magistrat, da mu ga uradno potrdijo. Dotični uradnik pa je slovensko spričevalo zavrnil, rekoč, da se ne uraduje v slovenskem, marveč italijanskem jeziku. Obrtnik je vložil pritožbo na visoko vlado. — Deželna sodnija v Gorici je dobila od više sodnije v Trstu ukaz, da pošilja slovenskim Goriškim krajem pozivnice v slovenskem jeziku. Dobro!

Vabilo.

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Celovec in okolico obhaja 10. julija god teh slovanskih apostolov. Ob osmih je v cerkvi sv. Duha sveta meša s petjem in potem pridiga. Verni kristjani so lepo povabljeni!

Odbor.

Za pogorelce v Goričah so darovali:

Gosp. J. R.	—	gld. 50 kr.
Neimenovan iz Škofič	5	„ — „
Gosp. Suster Jan., župnik	6	„ — „
Izkaz v štev. 9	95	„ 56 „
Skupno	107	gld. 6 kr.

Loterijske srečke

od 18. junija.

Line	90	42	76	24	57
Trst	56	88	79	48	30

Oglasila.

Zahvala.

Podpisani posestniki iz Strohinja, katerim je dne 13. maja t. l. strahoviti požar uničil naša poslopja, štejemo si v prijetno dolžnost, **vzajemno zavarovalni banki „SLAVIJI“ v Pragi** izraziti svojo najtoplejšo zahvalo, da je tako brzo in brez vsakega odtegovanja izplačala zavarovane zneske.

Priporočamo ta edini narodni zavarovalni zavod slavnemu občinstvu z najboljšo vestjo, da se zavaruje pri njem.

V Strohinja, dne 7. rožnika 1887.

Videl in potrdil:

Anton Zarnik, Valentin Korenčan,
župnik. župan.

Matevž Rozman, Nace Marinšek, Jurij Drinovec, Janez Snedic, Marija Belc, Janez Grašic, Andrej Ahačič, Marija Jarc, Šimen Černilec, Marija Marinšek, Janez Zmrzlikar, Matevž Pleša.

Dva šivalska stroja sta prav dober kup na prodaj. Eden se goni z roko, drugi pa z ного. Več pove Mohor Fale v Brezi; pošta Kriva Vrba (Krumpendorf.)

Posestvo v Belovčah p. d. pri „Podu“, ki ima: 5 oralov in 270⁰ travnikov, 35 oralov in 1064⁰ gozda, 2 orala in 115⁰ paše, 24 oralov in 24⁰ njiv, 784⁰ vrta in 297⁰ stavbenega prostora. Vsega vkup 67 oral in 955⁰ zemlje, kakor posestni list priča, se prostovoljno proda za 6000 gld. Pohištvo je zidano in obokano ter stoji blizu ceste pri Dobrlivesi. Zemljišče je dobro obdelano in leži, kakor gozd, blizu pohištva, okoli kterega veliko in vsakterega sadja stoji. Več pove posestnik Jože Robat v Belovčah, pošta Dobrlaves (Eberndorf).

Oznanilo.

Podpisano vodstvo je primorano vjaviti, da sedaj za Graško podružnico zavarovalnice „North British and Mercantile Insurance Company v Londonu“ kot agent delujoč gospod **Janez Regula** niti pozvan niti opravičen ni, v imenu c. kr. priv. vzajemne zavarovalnice proti požarnej škodi v Gradcu v zavarovanje jemati ali zavarovalne ponudbe sprejemati.

Gradec, meseca junija 1887.

Vodstvo c. kr. priv. vzajemne zavarovalnice proti požarnej škodi v Gradcu.

Slavnemu občinstvu in čč. gg. duhovnikom priporočam podpisana najuljudneje mojo

gostilno,

v kateri točim pravo, izvrstno in nepokvarjeno Dolenjsko vino različnih vrst na drobno in debelo po najnižjih cenah. — Častitim obiskovalcem moje gostilne morem tudi vsaki čas postreči z okusno prirejenimi gorkimi in mrzlimi jedili.

Spoštovanjem

Ana Maintinger,

krčmarica v Celovcu, Fröhlicheve ulice št. 5, blizu trgovca Merlina.

Preselitev prodajalnice.

Dovoljujem si uljudno naznaniti, da sem založno Mageregg-skega mlina za žito in Ehrenhausen-ske fabrike za špirit in drože, ktera se je doslej, in sicer nad 40 let, nahajala v kosarnskih ulicah hiš. št. 3, preselil z mesecem junijem t. l. v svojo lastno hišo, šolske ulice št. 18, ter prosim vse moje p. n. častite kupovalce, da mi izvolijo tudi v prihodnje s svojimi naročili naklonjeni ostati.

V Celovcu, 20. junija 1887.

Spoštovanjem

Peter Mayer.

Franc Sadnikar,
trgovec z železjem v Celovcu
(Burggasse 6) nasproti Hôtel Moserja

priporoča po najnižjih cenah grobne križe, trpežno pozlačene v raznih velikostih. Raznovrstno železo, šinje, kovane za kola, podvozi, puše za kola, žlajfe, cokle, sploh železo razne debelosti in širskosti za vsako potrebo. Lopate, krampe, motike, sekire, capine. Žage z najboljšega jekla. Pile za žage, razna orodja za hišo in rokodelce. Kovanja za okna in vrata. Kovane in čevčnaste žeblice. Raznovrstna kuhinjska posoda z vlitega in kovanega železa. Strelkovode (Blitzableiter) v ognju pozlačene. K seči (košnji) in žetvi opozarjam posebno na sloveče bistriške kose, srpe in prave Bergamaške kamene.

Srčno pozdravlja moje čestite prijatelje po deželi, se njim najtopleje zahvaljujem za meni do sedaj izkazano zaupanje ter se ob enem priporočam, da me tudi nadalje z svojim cenjenim obiskom počastiti izvolijo.

S posebnim spoštovanjem

Franc Sadnikar.

ŽELODČEVA ESENCA
lekarka **Piccoli-ja**
v Ljubljani.

ne ozdravlja samo želodčeve in telesne bolezni, hemorojide itd. temuč je tudi izvrstni lek proti mrzlici, zlatenici in veliko drugih bolezni več, ki jih ne navajam posebej. Večina prebivalcev pa rabi to zdravilo kot najboljšo sredstvo proti koleri; za kar sem Vam v svojem in veliko drugih imenu na tem mestu zelo hvaležna.

Marija Müller, v Trstu 1886.

Izdelovatelj pošilja jo v zabojčkih po 12 steklenic za 1 gld. 36 kr. po poštnem povzetju. Poštnino trpé p. t. naročniki.

V steklenicah po 15 kr. se prodaja v Celovcu pri lekarju V. Thurnwaldu na Novem trgu; v Beljaku pri Scholzu, dr. Ernst Kumpfu, lekarju; v Trbižu pri Sieglu; v Gradcu pri Eichler in Nedvedu; v Mariboru pri Bancalariju; v Celju pri Kupferschmiedu.

„Ljubljanski Zvon.“

Stoji celo leto gld. 4.60, pol leta 2.30, četrt leta 1.55.